

Napodobování Ježíše Krista za „času klidu“

Březen 2011

Úvod:

Podobně jako často vnímáme současnost skrze naději „kdy už konečně skončí trápení na Zemi a nespravedliví budou potrestáni?!?“ ... vše, co se momentálně děje, má svůj důvod a význam. Stejně tak postava Ježíše Krista je často vnímána jako „pouhé“ synonymum k vykupiteli, k Božímu Synu, Beránkovi, jež tím, že položil svůj život ve prospěch zbylého lidstva, dospěl tak k vyvrcholení svého života zde na Zemi. Nešlo však pouze o jeho smrt. Svůj velký význam má i to, jaký odkaz Ježíš Kristus křesťanům zanechal a čemu se nás snažil prostřednictvím svého života naučit.

Při památné slavnosti se zpravidla vzpomíná na Ježíšovu smrt. Dnes se zaměříme víc na jeho život. Respektive na to, co je s našimi životy s ním podobné a zároveň na ty stránky jeho zkušeností, v nichž se ty naše od těch jeho liší. Proč? Protože by se mohlo zdát, že výkupní oběť Ježíše Krista nebo vůbec poslání, ke kterému se ve svém životě hlásil - jako by to byly tak nedozírné dálky jakési „dokonalosti“, ke které máme na hony daleko a tudíž, jako by rovnou od počátku bylo jasné, že se mu nemůžeme přiblížit, natožpak se mu vyrovnat. Ano, pravdou je, že těžko se mu plně vyrovnáme. On měl specifický původ, specifickou Boží výchovu, specifické Boží vedení a stejně tak velmi unikátní zakončení svého pozemského života na Zemi. V tom všem se od něho lišíme. Na druhou stranu jsme na mnoha místech v Bibli vybízeni, abychom jej následovali, napodobovali. Proč by to tam bylo zapsáno, kdyby to nebyla pravda, kdyby to bylo nemožné? Jestliže věříme Božímu slovu a např. textu:

2.Tim. 3:16, 17	„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“
-----------------	--

... pak i pasáže o tom, že se máme snažit naplňovat ve svých životech Ježíšův příklad, mají své opodstatnění.

I. Realita

Nerada bych se pohybovala v oblasti tématu, jež by byl vzdálený realitě. My všichni se pohybujeme v reálném světě. My všichni do určité míry podléháme tomu, co nás v reálu omezuje, co nám bere chuť a sílu a možná i inspiraci a touhu, chovat se jinak, odlišně. Protože jestli něco bylo pro Ježíše typické, pak to, že se odlišoval.

Nosnou myšlenkou, které se věnoval František ve své přednášce bylo téma, že se s největší pravděpodobností vyskytujeme v čase, který není nabit převratnými událostmi z pohledu splňování božích

proroctví. Že možná oprávněně máme pocit, že se tzv. „nic neděje“. Že to ale také nemusí zákonitě znamenat, že jsme odkázáni na pasivní postoj. Že zažíváme relativní klid a pokoj (myšleno z pohledu společenských, politických nebo ekologických změn), abychom využili tuto dobu na přemýšlení o Bohu, Ježíši, Bibli a všem, co souvisí s naší vírou. Abychom využili momentální čas k tomu, abychom poznávali Boha, poznávali Ježíše... poznávali také sami sebe a poznávali svoji úlohu v celém Božím záměru a lidském soukolí.

To není myšlenka pouze křesťanství - že každý člověk má své místo na Zemi a že každý člověk má svůj určitý úkol, cíl. Možná jsme se naučili až příliš zobecňovat výraz „smysl života“. Ve většinovém vnímání se v minulosti a stejně tak i dnes dává rovnítko ke smyslu života v tom, že člověk dospěje, založí rodinu, zplodí potomky a tím se postará o zachování rodu. Ano, to jistě může být a je jedním z možných cílů. Některé filosofické směry poukazují spíše na význam neustálého učení se, zlepšování a zdokonalování se v tom, jak člověk žije. Ať už z titulu víry v nesmrtnost lidské duše nebo snahy zajištění si dobrého karmického zatížení (tak, jak tuhle oblast pojímá např. Buddhismus). Může se zdát až překvapující, kolik myšlenek z tohoto směru uvažování de facto odpovídá a je v souladu s tím, k čemu vybízí křesťanství či Bible sama. Jen jsme se možná naučili číst řádky v Bibli příliš schématicky a možná jakoby pod úhlem jasného přesvědčení, že cokoli, co se neodkazuje na Bibli, je špatné a nesprávné. Pokud začneme pozorně naslouchat i jiným pohledům, můžeme být kolikrát velmi překvapeni, kde všude najdeme podobné biblické myšlenky a hlediska. Nicméně, stejně tak platí i výzva a jakési varování, že tady je obzvlášť důležité a potřebné, abychom odhalovali skutečnou podstatu lidského chápání a Božího vedení. ¹

Nezapomínejme, že i zde platí slova, která nám Bůh nechal ve svém Slově zapsat:

1.Tes. 5:21	„Všecko zkoumejte, dobrého se držte, zlého se chraňte v každé podobě.“
Fil. 4:8, 9	„Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. A Bůh pokoje bude s vámi.“

Zpět k meritu věci. V úvodu jsme si řekli, že bychom se dnes pokusili pozastavit nad tím, co společného máme s Ježíšem a co nás od něho odlišuje. Aby se nám lépe zpřesnila představa, do jaké míry a v čem se ho můžeme - nebo spíše máme - snažit napodobovat. Protože jediné tak se zachováváme v souladu s Boží vůlí.

Pří. 27:11	„Buď moudrý, můj synu, dělej radost mému srdci, abych mohl odpovědět tomu, kdo mě tupí.“
------------	---

¹ Abychom se nestali obětí toho, že nakonec dojdeme ke stanovisku, že všichni mají pravdu nebo naopak, že všechno je ve skutečnosti nepoznateľné. Anebo ještě jinak - aby nás to nevedlo k přílišnému zahledění se do sebe, k výraznému individualismu, který tkví pouze v osobním rozvoji, v sebeovládání jedince, směřujícího k touze po splnutí s vesmírným jsoucím prostřednictvím nirvány. Nezapomínejme dobře vnímat, kde je ta tenká hranice mezi zdravým a žádoucím vývojem sebe sama a už přílišným zahleděním se pouze do významu svého prožívání a bytí. Dalším extrémem by mohlo být přílišné upřednostňování potřeb druhých nad potřebami vlastními. Někdy jsou křesťané v církvích vedení možná k příkladné zbožnosti a obětování se pro druhé, k vřelému osobnímu vztahu k Ježíši, avšak jejich srdce se upíná pouze k vidině uspokojení z toho, že po smrti nebo při příchodu našeho Pána budou vzati na věčnost, budou přeneseni do nebe a že tam stanou tváří v tvář Bohu. Ne že by samotné těšení se na nebe bylo chybné, ale takového věřícího to povede spíše k tomu, že se už nebude tolik zajímat o to, zda tato země bude zničena díky ekologickým pohromám a život ze Země by tak nenávratně třeba mohl zmizet. Napomáhání prosazení Boží spravedlnosti zde na Zemi tito lidé povětšinou příliš neřeší.

II. Narození

Víme, že Ježíšovo početí a narození bylo předpovězeno. Provázely je nevšední okolnosti. Marii navštívil Gabriel, aby jí oznámil, že přivede na svět dítě, které bude Synem Nejvyššího (Luk. 1:26-38) a víme také, že během setkání Alžběty s Marií došlo na slova chvály a díky Bohu Nejvyššímu, který v obou případech pomohl něčemu, co z lidského hlediska bylo takřka nemožné (Luk 1:39-45). Můžeme zde mluvit nejen o početí a narození Ježíše Krista, ale také o předpovězení příchodu Jana Křtitele, kdy o tom Zachariáš dostal zprávu od anděla Gabriela prostřednictvím vidění (Luk. 1:5-25).

S největší pravděpodobností početí a narození nikoho z nás nebylo podobným způsobem předpovězeno. Nicméně i pro nás platí slova:

Žal. 139:16	„Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal..“
-------------	---

Bůh zná každého z nás velmi dobře. Lékaři by to pojmenovali tím, že Bůh zná náš genetický kód. On moc dobře vidí, jaký se kdo narodil se schopnostmi či dovednostmi nebo naopak s jakými slabými stránkami a indispozicemi. Zda-li pak se takto dobře známe my sami? Dokázal byste každý (sám v sobě) vyjmenovat svá obdarování, své talenty, své silné stránky? A stejně tak vyjmenovat své tři slabé stránky (oblasti, ve kterých se vám nedaří, ve kterých byste se potřebovali zlepšit)? Může nám to ukázat, že není lehké pracovat sami na sobě - ve smyslu hledání své role mezi lidmi, při hledání toho, v čem můžeme být užiteční pro druhé - pokud sami sebe neznáme.

Vnímáte postavu Ježíše Krista jako někoho, kdo uměl být silný a přesvědčivý ve svém vystupování, chování? Nejspíš ano. Bylo tomu tak mimo jiné určitě i proto, že sám sebe znal. Věděl o svých schopnostech a darech. A měl také jasno v tom, po čem netoužil.

Ježíš Kristus se za doby svého života cíleně připravoval na to, co ho na konci života čekalo, ale jinak žil svůj „běžný“ život. A v tom nám byl podobný. My jemu jsme tím podobní. Pouze s tím rozdílem, že my možná nemáme vnitřně tak jednoznačnou vizi toho, jaká pout' nás zde na Zemi čeká, co máme vykonat, čeho dosáhnout. Žijeme v mnohem větším klidu. Tak úplně v klidu zase ne, limitovaný čas tu máme. Každý si procházíme standardním vývojem osobnosti, kdy jako dospívajícím a mladým lidem se nám zdá, že život před námi je dlouhý a máme pocit, jako bychom jej mohli a měli žít věčně. Už nyní. Ted' a tady. Může se stát, že ho pak prožijeme bez zásadnějších proměn a najednou zjišťujeme „Jak ten čas hrozně letí!“ Je na nás, jak skutečně využijeme čas, který nám tu je dán. Záleží na nás, na našem snažení a nasazení. Nikdo z nás nevíme, jak dlouhý život tu na Zemi máme. Tím spíš bychom se měli snažit onen čas a naši energii maximálně využít. A není řeč o běžných okolnostech života a denních starostech:

Mat. 5:25-34	„Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohleďte na nebeské
--------------	--

	ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? ... Nemějte tedy starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek, zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení."
--	--

Proto tu dnes mluvíme o tom, že čas, který zde máme a kdy se nepotýkáme vyloženě s represemi např. ze strany režimu, že bychom ho měli velmi pečlivě využít pro práci na sobě a na tom, co je Boží vůlí.

III. Dětství a vývoj

Půjdeme-li v přímce času dál, od Ježíšova narození, můžeme si uvědomit, že on měl ve svých 12ti letech velmi rozsáhlé teologické znalosti. Jak jsme na tom se svými znalostmi my? Zvládli bychom teologické rozpravy a diskuse s těmi, kteří působí na profesionální bázi v církvích? Nerada bych někoho podceňovala. Tento bod vztahuji hodně na sebe. Já vím, že bych neuspěla. Sice nám vědomosti nebyly možná tzv. „nalitty do hlavy“, jak tomu bylo v případě Ježíše:

Jan 7:15-17	„Židé se divili a říkali: „Jak to přijde, že se vyzná v Písmech, když ho tomu nikdo neučil? Ježíš jim odpověděl: „Mé učení není mé, ale toho, kdo mě poslal. Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe."
-------------	--

Neznamená to, že tím pádem tato oblast pro nás padá. Snažit se. To je to, k čemu nás Bůh ve svém Slově vybízí.

Mat. 6:7, 8	„Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo tluče, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno."
-------------	---

Neklesejme na mysli, jestliže se ale v porovnání s Kristem cítíme jako nedostateční nebo ne tak výjimeční jako on. Bůh totiž dává svému lidu k dispozici takřikajíc nedostižné vzory dokonalosti právě proto, aby nás mělo co popohánět v našem vývoji. Používá to k naší motivaci. Abychom měli kam směřovat. Nedává je nám proto, abychom byli zničeni ve chvíli, kde se s nimi porovnáváme. Za to, na jakém stupni vývoje duchovní zralosti každý z nás jsme, za to se nemusíme stydět (pakliže děláme maximum toho, co je v našich silách). Je jedno, jsme-li v roli dospělých Synů a Dcer nebo „jen“ Božích dětí. Záleží na tom, abychom ve svém vývoji neustrnuli a práci na sobě nevzdali. Důležité je uvědomit si, kde jsme - přijmout onen fakt, ztotožnit se s ním a pokorně se odevzdat dalšímu vedení našeho Boha, Otce. Jedině tak máme šanci na další posun ve svém vývoji. V konečném důsledku záleží na našem postoji, aby odpovídal správně skutečnosti, protože pak jsme dobře nastaveni a připraveni na to, co má jako další stupeň přijít. Můžeme být Bohu vděční za to, že se v Bibli zachovaly zprávy o Ježíši tak, aby nás správně motivoval jeho příklad, abychom se od něho (a také od jeho následovníků) měli stále co učit.

Apoštol Pavel k sobě řekl:

1.Kor. 11:1	„Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova. "
-------------	--

Fil. 3:17	„Bratři, napodobujte mne. Hleďte na ty, kdo žijí podle našeho příkladu."
-----------	--

Pokud máme dojem své nedostatečnosti, rozhodně nemusíme klesat na mysli. Tento duchovní vývoj do úrovně Krista měl probíhat celé generace, po celou dobu trvání 2. smlouvy, tedy 2 tisíce let. Jestliže naši předkové se chovali nedostatečně anebo jestli měli nedostatek příležitostí se sebou dělat víc než kolik mohli, nezoufejme a prosme Boha, aby nám pomohl tento deficit dohnat. Prosme Ježíše, aby se za nás přimluvil a bral na nás ohled, neboť on také ve své době našel mnoho prostých, v Mojžíšově Zákoně - nevyučených - lidí, kteří neprošli náboženskými školami, a přesto měli Boží schválení.

IV. Společenství a církev

S „příklady hodnými následování" souvisí i možnost vůbec mít se s někým srovnávat a někoho napodobovat, v dobrém slova smyslu:

Gal. 6:4,5	„Každý ať zkoumá své vlastní jednání, pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. Každý bude odpovídat sám za sebe."
------------	--

Platí i ono známé:

Žid. 10:24, 25	„Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův."
----------------	--

Nejsme-li v církvi, tzn. nenavštěvujeme-li pravidelně nějakou církev, chybí možnost žádoucího srovnání s jinými křesťany, jejichž životy by pro nás mohli být inspirací a vhodným příkladem.

V. „Běžný" Ježíšův život

Jak již bylo řečeno, Ježíš žil svůj „běžný“ život. Jak takový jeho život vypadal? Např. byl pozvaný na hostinu a on šel (Mat. 9:9-13). Nebránil se běžným situacím. Ale také se nebránil běžné situace využívat proto, aby druhé lidi seznamoval se svým Otcem v Nebesích, s jeho rolí, významem a jeho vůlí. Ježíšovo silné vnitřní přesvědčení a odhodlání žít podle Boží vůle šlo ruku v ruce s radostí, vnitřním klidem a jakoby až potřebou se o to s druhými dělit. Nebyl to žádný moment tzv. „musu“ nebo vědomé koncentrace na to, že „by měl“. Připadal vám někdy Ježíš v takových chvílích nepřírozený, šroubovaný? Nejspíš ne. On mluvil, čím jeho srdce přetéčalo.

Luk. 6:45	„Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká. “
-----------	--

Je také o něm psáno:

Mat. 7:28, 29	„ Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci. “
---------------	--

Necítíme-li např. potřebu nebo odvahu s druhými mluvit o naději a víře, kterou v sobě chováme, přemýšlejme PROČ. Můžeme si tak odpovědět na to, co nám vnitřně chybí a v čem bychom měli jinak a lépe vnímat pro sebe příklad Ježíše Krista.

VI. Křest

Půjdeme-li opět dál v Ježíšově životě, tak se dostáváme do období jeho křtu. Ježíš podstoupil křest ve vodě. Z nás většina je také pokřtěných. S největší pravděpodobností se nad nikým z nás ve chvíli křtu neotevřela nebesa a nespatriili jsme Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a neslyšeli jsme hlas z Nebe, který by říkal „... Toto je můj milovaný Syn/Dcera, jehož/jíž jsem si vyvolil.“ (Mat. 3:13-17) Nicméně i na nás se vztahuje, že nás Bůh přijímá za své Syny a Dcery!

Řím. 8:14 - 17	„ Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi, trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“
----------------	---

Kdysi jsme podstoupili křest ve vodě na znamení své oddanosti a připravenosti dát svůj život Bohu. Děláme to se stejným nasazením a odhodláním, jaké jsme pociťovali v onen den? Pokud ne, tak víme, na čem dál bychom mohli pracovat a v jakém směru nám opět Ježíš může být vzorem, kterého lze následovat.

VII. Modlitby

Ježíš měl ve zvyku s druhými se modlit nebo je učít, jak se mají modlit. Kdy jsme my naposledy někoho seznamovali s významem modlitby? Kdy jsme se naposledy za někoho druhého nebo s někým dalším modlili? Pokud se začneme více zabývat touto tematikou, zjistíme, jak rozsáhlá oblast nutného porozumění Boží vůli a našich možností problematika modliteb představuje.

Luk. 21:36	„Bud'te bděli a proste v každý čas , abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka."
1.Tes. 5:16, 17	„Stále se radujte, v modlitbách neustávejte . Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás."
Řím. 12:12 - 16	„Z naděje se radujte, v soužení bud'te trpělivi, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytuje pohostinství. Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími . Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost."
Mat.21:22	„A věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit."

VIII. Rozdílné oblasti

V Ježíšově životě najdeme i oblasti, ve kterých ho budeme stěží plně následovat:

a) uzdravoval nemocné, křísil mrtvé (vzkříšení dcery Jairovy Mar. 5:21-43; uzdravení dvou slepců Mat. 9:27-31; uzdravení muže, který 38 let nechodil z důvodu ochrnutí Jan 5:1-9)

b) vyháněl demony (Mat. 9:32-34, 12:22, Mar. 5:1-20)

c) tišil bouři (Luk. 8:22-25)

d) sytil tisíce hladových (Mat. 15:32-38)

Toto jsou skutky, ve kterých většina současných křesťanů bude Ježíše těžko napodobovat. Na druhou stranu, ani úspěšné následování v těchto oblastech nevedlo v 1. století Ježíšovy následovníky vždy jednoznačně ke zdaru.

O pravém učedníku:

Mat. 7:21-23	„Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: „ Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu
--------------	---

	neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal, jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“
--	--

IX. Služby druhým

Ježíš vybízel ke vzájemné službě a pomoci bližnímu - to jsou další oblasti, ve kterých můžeme jednat jako on, resp. se o to snažit.

Mat. 6:2-4	„Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby došli slávy u lidí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“
------------	--

Mat.5:39-42	„Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou ; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.“
Mat.5:43-45	„Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují , abyste byli syny nebeského Otce, protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.“
Fil. 2:3,4	„ v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. “
1.Kor.10:24	„Ať nikdo nehledá svou vlastní výhodu, ale výhodu druhého.“ (PNS) 1

Ježíš Kristus se neuzavíral pouze mezi členy své fyzické rodiny a svojí rodinou nazval všechny ty, kteří s ním sdíleli jeho učení a které vyučoval:

Luk.8:19-21	„Přišla za ním jeho matka a bratři, ale nemohli se k němu dostat pro zástupy. Lidé mu oznámili: „Tvoje matka a bratři stojí venku a chtějí se s tebou setkat.“ On jim odpověděl: „ Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají. “
-------------	--

Jak to máme my dnes? O kom z jiných lidí kromě (dokonce místo?!) našich pokrevních příbuzných bychom řekli něco podobného? Myslím tím, abychom to opravdu tak vnitřně prožívali?

X. Kázání, kritika a výchova učedníků

Ježíš byl známý také svým **kázáním na hoře** (Mat. 5:1- 7:29). Kdy jste kdo mluvili s někým z nevěřících o své víře, o svém přesvědčení? Kdy jste se naposledy stavěli na stranu práva a spravedlnosti, z pohledu Boží perspektivy? Ježíš **napomínal farizee**, že např. nepochopili, k čemu mělo sloužit dodržování soboty, vytýkal jim, že se neřídili pravým významem daného ustanovení:

Mar. 2:27, 28	„Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou."
Jan 5:17	„On jim však odpověděl: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji."
Žid. 4:9, 10	„Tak má Boží lid pravý sobotní odpočinek teprve před sebou. Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého."

Nastavoval farizeům zrcadlo jejich nevíry a chybného pochopení Písem (Jan 5: 31-47 a dal.)

Mat. 15:7-9	„Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, když řekl: „Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne, marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými."
Mat. 23:13-15	„Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo chtějí vejít. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce; a když ho získáte, učiníte z něho syna pekla, dvakrát horšího, než jste sami."

Kdy jsme my sami upozorňovali na nebezpečí ty, kteří ve jménu církve, hlásají nauky, které se nezakládají na dostatečně správném poznání, kdy tradice vítězí nad smysluplným uplatňováním Písma?

Ježíš si **vybíral učedníky (Mar. 1:16-20), vedl je a učil** - koho se snažíme vést a učit my?

Jan 15:12-27	„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám prikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, o čem byste ho prosili v mém jménu. To vám prikazuji, abyste jeden druhého milovali."
Mar.2:16,17	„Když zákoníci z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, říkali jeho učedníkům: „Jak to, že jí s celníky a hříšníky?" Ježíš to uslyšel a řekl jim: „ Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky. "

Jedním z dalších úkolů Ježíšových následovníků bylo a je **působit pokoj**:

Jan 14:27	„ Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! “
Mat. 5:9	„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“
Jan 16:33	„To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“
Řím. 8:6	„ Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. “
Řím. 12:18	„Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.“

Jak moc silně prožíváme my náš **vztah s Bohem Otcem**? Podobně jako ho prožíval Ježíš?

Jan 5:30	„Sám od sebe nemohu dělat nic, jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“
Luk. 22:42	„Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“

Ježíš měl pozoruhodný **vztah k dětem**. Jeho postoj byl plný pochopení a svým způsobem obdivu vůči nim.

Mat. 19:13-15	„Tehdy k němu přinášeli děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se, ale učedníci jim to zakazovali. Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské. Požehnal jim a šel dál.“
Mat. 18:3	„ Amen, pravím vám, jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“
Mar. 10:15, 16	„Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde. Objímal je, vkládal na ně ruce a žehnal jim.“

Účastnil se svátku chýší (Jan 7:2-10) a ukazoval, že kvůli službě Bohu je důležité dávat ostatní věci stranou:

Jan 7:9	„Když jeho bratři odešli na svátky, tu šel také on - ale nepozorovaně, aby se o tom nevědělo.“
---------	--

Luk. 9:57 - 62	„... Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“
----------------	---

Stejně tak se Ježíš účastnil **slavnosti Pesach** (Svátek nekvašených chlebů) a dvěma symboly - chlebem a vínem, symbolizujících jeho tělo a krev - dal nový rozměr tomu, o co jde ve druhé smlouvě a o co by mělo jít jeho následovníkům. Je dobré vědět, že proto tady dnes jsme.

Mat.26:26-29	„Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.“ Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zapečťuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů. Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce.“
--------------	---

Závěr:

Podobně jako vnímáme současnost z pohledu naděje „Kdy už konečně skončí trápení na Zemi a nespravedliví budou potrestáni?!“ ... vše, co se momentálně děje, má své opodstatnění a význam. Stejně tak výkupní oběť Ježíše Krista byla vyvrcholením jeho života zde na Zemi, ale nešlo jen o jeho smrt. Šlo i o to, co se nás snažil svým životem naučit.

Ježíš Kristus za nás položil svůj život, abychom měli naději na život věčný. To byl výrazný a stěžejní moment jeho života. I díky tomu se scházíme při příležitosti Památné slavnosti. Mezi tím však Ježíš žil. A v průběhu svých cca 33 let nám dal nejeden příklad toho, jak žít a o co v životech usilovat. Toho, v čem ho můžeme následovat a napodobovat je hodně.

Mat. 5:13-16	„Vy jste sůl země, jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa... Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“
--------------	--

}